

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

En uvurderlig arv af håb

Når I vælger enten at indgå eller holde en pagt med Gud, vælger I, om I vil efterlade en arv af håb til dem, der følger jeres eksempel.

Mine kære brødre og søstre. Nogle af jer blev inviteret med til dette møde af missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De missionærer har måske allerede inviteret jer til indgå en pagt med Gud ved at blive døbt.

Andre af jer lytter, fordi I har accepteret en invitation fra jeres forældre, hustru eller barn i håbet om, at I vil vælge at lade de pagter, I allerede har indgået med Gud, blive midtpunktet i jeres liv igen. Nogle af jer, der lytter, har allerede valgt at vende tilbage for at følge Frelseren, og I føler glæden i dag ved hans velkomst.

Hvem end I er, og hvor I end befinder jer, holder I flere menneskers lykke i jeres hænder, end I lige nu kan forestille jer. Hver eneste dag og hver eneste time kan I vælge at indgå eller holde en pagt med Gud.

Hvor end I befinder jer på stien for at arve det evige livs gave, har I mulighed for at vise mange mennesker vejen til større lykke. Når I vælger enten at indgå eller holde en pagt med Gud, vælger I, om I vil efterlade en arv af håb til dem, der følger jeres eksempel.

I og jeg er blevet velsignet med løftet om sådan en arv. Jeg skylder meget af min lykke her i livet til en mand, som jeg aldrig har mødt her på jorden. Han var forældreløs og blev en af mine oldeforældre. Han efterlod mig en uvurderlig arv af håb. Lad mig fortælle jer om den rolle, som han spillede for at efterlade mig den arv.

Hans navn var Heinrich Eyring. Han blev født rig. Hans far, Edward, havde et stort gods i Coburg, som nu er en del af Tyskland. Hans mor var grevinde Charlotte Von Blomberg. Hendes far var landsinspektør for kongen af Preussen.

Heinrich var Charlotte og Edwards første søn. Charlotte døde som 31-årig, da hun havde født deres tredje barn. Edward døde kort tid efter, da han havde mistet sin ejendom og al sin rigdom ved en mislykket investering. Han blev kun 40 år gammel. Han efterlod sig tre forældreløse børn.

Heinrich, min oldefar, havde mistet begge sine forældre og en stor verdslig arv. Han havde ikke en rød øre. Han skrev i sin historie, at han følte, at det var bedst at tage til Amerika.

Selvom han ikke havde familie eller venner der, følte han et stort håb ved at tage til Amerika. Han tog først til New York. Senere flyttede han til St. Louis i Missouri.

I St. Louis var en af hans kollegaer sidste dages hellig. Af ham fik han et eksemplar af et hæfte, der var skrevet af ældste Parley P. Pratt. Han læste det og studerede derefter hvert eneste ord, han kunne finde om de sidste dages hellige. Han bad om at vide, om der virkelig fandtes engle, som viser sig for mennesker, om der var en levende profet, og om han havde fundet en sand og åbenbaret religion.

Efter to måneder med omhyggeligt studium og bøn havde Heinrich en drøm, hvor der blev sagt, at han skulle blive døbt. En mand, hvis navn og præstedømme jeg ærer mindet om, ældste William Brown, skulle udføre ordinancen. Heinrich blev døbt i et regnvandsbassin den 11. marts 1855 kl. 7.30 om morgenen.

Jeg tror, at Heinrich Eyring dengang vidste, at det, jeg lærer jer i dag, er sandt. Han vidste, at lykken ved evigt liv kommer gennem familiebånd, der fortsætter for evigt. Selv da han lige havde fundet Herrens plan for lykke, vidste han, at hans håb om evig glæde afhang af det frie valg hos andre, der ville følge hans eksempel. Hans håb om evig lykke afhang af folk, der endnu ikke var blevet født.

Som en del af vores families arv af håb efterlod han en historie til sine efterkommere.

I den historie kan jeg føle hans kærlighed til de af os, som ville følge ham. I hans ord føler jeg hans håb om, at hans efterkommere ville vælge at følge ham på stien tilbage til vores himmelske hjem. Han vidste, at det ikke ville være ét stort valg, men mange små valg. Jeg citerer fra hans historie:

»Fra den første gang jeg hørte ældste Andrus tale ... har jeg altid deltaget i de sidste dages helliges møder, og det er meget sjældent, at jeg ikke har kunnet deltage, da det på samme tid er min pligt at deltage.

Jeg nævner dette i min historie, for at mine børn kan følge mit eksempel og aldrig forsømme den vigtige pligt, det er at mødes med de hellige.«¹

Heinrich vidste, at vi ved nadvermødet kan forny vores løfte om altid at erindre Frelseren og have hans Ånd hos os.

Det var den Ånd, der opretholdt ham på den mission, han blev kaldet til blot nogle få måneder efter sin dåbspagt. Han efterlod som sin arv sit eksempel på at forblive trofast på

sin mission i seks år i det område, de dengang kaldte Det Indianske Territorium. For at blive afløst fra sin mission gik han sammen med et vogntog fra Oklahoma til Salt Lake City, en rejse på omkring 1.800 km.

Snart herefter blev han kaldet af Guds profet til at flytte til det sydlige Utah. Derfra besvarede han et nyt kald om at tjene på en mission i sit hjemland, Tyskland. Han accepterede derefter en invitation fra en Herren Jesu Kristi apostel til at hjælpe med at opbygge de sidste dages helliges kolonier i det nordlige Mexico. Derfra blev han kaldet til Mexico City som fuldtidsmissionær. Han ærede disse kald. Han ligger begravet på en lille kirkegård i Colonia Juárez i Chihuahua i Mexico.

Jeg nævner ikke dette for at fremhæve ham eller det, han gjorde, eller hans efterkommere. Jeg nævner det for at ære ham for det eksempel på tro og håb, der var i hans hjerte.

Han accepterede disse kald på grund af sin tro på, at den opstandne Kristus og vor himmelske Fader havde vist sig for Joseph Smith i en lund i staten New York. Han accepterede dem, fordi han havde tro på, at præstedømmets nøgler i Herrens kirke var blevet gengivet med myndighed til at besejle familien for evigt, hvis blot de havde tro nok til at holde deres pagter.

Ligesom Heinrich Eyring, min forfader, kan I være den første i jeres familie til at lede an på vejen mod evigt liv med hellige pagter, som indgås og holdes med flid og tro. Hver eneste pagt indebærer pligter og løfter. Det gælder for os, som det gjorde for Heinrich, at disse pligter somme tider er enkle, men oftest svære. Men husk, at pligter somme tider må være svære, fordi formålet med dem er at flytte os fremad på stien for at leve sammen for evigt i familier med vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus.

I husker ordene fra Abrahams Bog:

»Og imellem dem stod der én, som var Gud lig, og han sagde til dem, der var sammen med ham: Vi vil stige ned, for der er rum der, og vi vil tage af disse materialer, og vi vil danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem;

og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som dem, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand skal få tildelt herlighed på deres hoved for evigt og altid.«²

Vores anden prøvestand afhænger af de pagter, vi indgår med Gud, og af om vi trofast udfører de pligter, der forventes af os. Det kræver tro på Jesus Kristus som vor Frelser at holde hellige pagter i et helt liv.

Fordi Adam og Eva faldt, er fristelse, prøvelser og død vores universelle arv. Men vor kærlige Fader i himlen gav os sin elskede Søn, Jesus Kristus, som gave, som vor Frelser. Jesu Kristi forsonings store gave og velsignelse udgør en universel arv: Løftet om opstandelse og muligheden for evigt liv til alle, der bliver født.

Den største af alle Guds velsignelser, evigt liv, kommer kun til os, når vi indgår de pagter, som indgås i Jesu Kristi sande kirke af hans bemyndigede tjenere. På grund af faldet har vi alle brug for at blive rensset gennem dåb og ved håndspålæggelse for at modtage Helligåndsgaven. Disse ordinancer skal udføres af dem, der besidder den rette præstedømmemyndighed. Med hjælp fra Kristi lys og Helligånden kan vi derefter alle holde de pagter, vi indgår med Gud,

især dem som vi har indgået i templet. Kun på den måde og med den hjælp kan enhver gøre krav på sin retmæssige arv som et barn af Gud i en familie for evigt.

For nogle af dem, der lytter til mig, kan det virke som en næsten håbløs drøm.

I har set trofaste forældres sorg over børn, der har afvist eller har valgt at bryde deres pagter med Gud. Men de forældre kan finde trøst og håb i andre forældres oplevelser.

Almas søn og kong Mosijas sønner omvendte sig fra voldsomt oprør mod pagterne og Guds befalinger. Alma den Yngre så sin søn Corianton vende sig fra stor synd til trofast tjeneste. Mormons Bog fortæller også om miraklet med lamanitterne, der tilsidesatte traditionen for at hade retfærdighed og i stedet indgå pagt om at dø for at opretholde fred.

En engel blev sendt til den unge Alma og Mosijas sønner. Englen kom på grund af deres fædres og Guds folks tro og bønner. Af disse eksempler på, hvordan forsoningens kraft

virker på menneskers hjerte, kan I få mod og trøst.

Herren har givet os alle håbets kilde, når vi kæmper med at hjælpe dem, vi elsker, til at acceptere deres evige arv. Han har givet os løfter, når vi fortsat forsøger at bringe folk til ham, selv når de modstår hans invitation. Deres modstand bedrøver ham, men han giver ikke op, og det bør vi heller ikke gøre. Han er det fuldkomne eksempel for os med sin vedholdende kærlighed: »Og videre, hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, ja, o I folk af Israels hus, som er faldet; ja, o I folk af Israels hus, I, som bor ved Jerusalem, såvel som I, der er faldet; ja, hvor ofte har jeg ikke villet samle jer, som en høne samler sine kyllinger, og I ville ikke.«³

Vi kan stole på Frelserens urokkelige ønske om at bringe alle vor himmelske Faders åndelige børn tilbage til deres hjem hos ham. Alle trofaste forældre, bedsteforældre og oldeforældre deler det ønske. Vor Fader i himlen og Frelseren er fuldkomne eksempler på det, vi kan og må gøre. De påtvinger aldrig retskaffenhed, fordi den skal tilvælges. De gør retskaffenhed mærkbar for os og de lader os se, at dens frugter er vidunderlige.

Alle personer, der bliver født ind i denne verden, får Kristi lys, som hjælper os til at se og føle det, der er rigtigt og forkert. Gud har sendt jordiske tjenere, der ved hjælp af Helligånden kan hjælpe os til at erkende, hvad han ønsker, vi skal gøre, og hvad han forbyder. Gud gør det attraktivt at vælge det rette ved at lade os føle konsekvenserne af vore valg. Hvis vi vælger det rette, finder vi lykke – med tiden. Hvis vi vælger det ugudelige, kommer der sorg og anger – med tiden. Det er sikkert og vist. Der er dog en hensigt med, at

det ofte udskydes. Hvis velsignelserne var umiddelbare, ville det at vælge det rette ikke opbygge tro. Og da sorg også somme tider kommer meget forskudt, kræver det tro at føle behovet for at søge tilgivelse for synd tidligere snarere end senere, når vi føler sorgen og smerten.

Fader Lehi sørgede over de valg, som nogle af hans sønner og deres familie traf. Han var en stor og god mand – en Guds profet. Han vidnede ofte om vor Frelser Jesus Kristus for dem. Han var et eksempel på lydighed og tjeneste, da Herren kaldte ham til at efterlade alle sine verdslige ejendele for at skåne sin familie fra udryddelse. Selv da livet ebbede ud, vidnede han for sine børn. Som Frelseren – og trods sin evne til se hvad der lå i deres hjerte og af både trist og vidunderligt i fremtiden – rakte Lehi sine arme frem for at drage sin familie mod frelse.

I dag retfærdiggør flere millioner af fader Lehis efterkommere hans håb for dem.

Hvad kan I og jeg gøre for at følge Lehis eksempel? Vi kan lære af hans eksempel ved at studere skriften bønsumt og gennem efterlevelse.

Jeg foreslår, at I anvender både det kortsigtede og langsigtede perspektiv, når I forsøger at give arven af håb videre til jeres familie. På kort sigt vil der være problemer, og Satan vil brøle. Og der er ting, man skal vente på med tålmodighed, tro og tillid til, at Herren handler i sin egen tid og på sin egen måde.

Der er ting, I kan gøre tidligt, når dem, I elsker, er unge. Husk, at daglige familiebønner, familieskriftstudium og at bære jeres vidnesbyrd ved nadvermødet er nemmere og mere virksomt, når børnene er små. Små børn er ofte mere følsomme over for Ånden, end vi er klar over.

Når de bliver ældre, husker de de salmer, de sang sammen med jer. Udover at huske musikken vil de i endnu højere grad huske ordene i skriften og i vidnesbyrd. Helligånden kan få dem til at huske alt dette, men skriftens og salmernes ord holder længst tid. Disse minder påvirker dem til at komme tilbage, hvis de vandrer væk i nogen tid, muligvis i årevis, fra stien hjem mod evigt liv.

Vi har brug for det langsigtede perspektiv, når de, vi elsker, føler verdens pres og tvivlens sky synes at overvælde deres tro. Vi har tro, håb og næstekærlighed til at vejlede os og til at styrke dem.

Jeg har set det som rådgiver til to af Guds levende profeter. De er personer med unikke personligheder. Alligevel virker de til at dele en vedvarende optimisme. Når en person udtrykker bekymring angående noget i Kirken, er deres hyppigste svar: »Det skal nok gå.« De ved som regel mere om problemet end dem, der udtrykker bekymringen.

De kender også Herrens fremgangsmåde, og derfor er de altid håbefulde, hvad angår hans rige. De ved, at han leder Kirken. Han er

almægtig, og han bekymrer sig. Hvis I lader ham være jeres families leder, skal det nok gå.

Nogle af Heinrich Eyrings efterkommere er vandret væk. Men mange af hans tipoldebørn tager i Guds tempel kl. 6 om morgenen for at udføre ordinancer for forfædre, de aldrig har mødt. De gør det på grund af den arv af håb, som han har efterladt. Han har efterladt en arv, som mange af hans efterkommere har gjort krav på.

Når vi har gjort alt, vi kan gøre i tro, retfærdiggør Herren vores håb om større velsignelser for vores familie, end vi kan forestille os. Han ønsker det bedste for dem og for os som hans børn.

Vi er alle den levende Guds børn. Jesus fra Nazaret er hans elskede Søn og vor opstandne Frelser. Dette er hans kirke. I den findes præstedømmets nøgler, så familien kan være sammen for evigt. Dette er vores uvurderlige arv af håb. Jeg vidner om, at dette er sandt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Henry Eyring Reminiscences, 1896, maskinskrevet manuskript, Church History Library, s. 16–21.
2. Abr 3:24–26.
3. 3 Ne 10:5.